

Николай Лилиев

Прощавай! Не зови! Не
спомняй!...

ПРОЩАВАЙ! Не зови! Не спомняй!
И не проклинай свойте дни!
Душата ми блуждай бездомна,
но свойта участ не вини.

Аз не разбирам, не греша
и отминавам пак безгрешна,
тъй както някога те срещна
безпаметната ми душа
в денят на първите съблазни,
в денят на първата лъжа.

Аз не разбирам, не тъжа
по нашия забравен празник,
угаснал в здрачните вълни
на всепрошаваща забрава.
О, чуй, душата ми звъни:
не спомняй! Не зови! Прощавай!

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7760>]